

Bruttoindtægt; som bekendt har en Collecteur ogsaa nogle Udgifter. For det Første maa en Collecteur boe i den mere besørkede Deel af Byen og der have Forretningslocale; Udgifterne dertil beregner jeg til 100 Rd., det er jo ikke ubestemt —; saa er der Udgifter til Porto, Coursdifference paa fremmede Møntsorter, Udskrivning af deelte Lodder, Tab ved at give Henstand, navnlig til udenlandske Spillere, Avertissementer, Vds, Brændsel, Bøger, Udgifter til udenlandske Commissionairer, som ofte lønnes med 3 pCt., underliden med Mere; han har dernæst Udgifter til Contoirhold, han har Rentetab af de Penge, hvormed han staaer i Forskud for Frilodder. Naar Alt dette lægges sammen — og det er en meget billig Opgjørelse, jeg har sat Posterne meget lavt —, saa faaer man ud en samlet Udgift af mindst 400 Rd.; en Clasfelottericollecteur med 500 Lodder har altsaa en sikker Indtægt af 100 Rd., og saa en Udigt at vinde 1000 Rd. Jeg kan ikke indsee, at disse Mænds Stilling er en saadan, at man nu aldeles pludselig og uden Varsel skulde gaae dem paa Livet og berøve dem en ikke ringe Deel af deres Indtægter; og jeg finder dette saameget mere ubilligt, som man hidtil har truffet forskjellige Foranstaltninger til Tab for disse Forretningsmænd, uden at give dem noget som helst Varsel. Tidligere fandt saaledes Indbetalingen af Kassebeholdningen langt senere Sted end nu, saa at Collecteurerne altid sad inde med Penge nok til at kunne betale Gevinster paa indtil 500 Rd., og dette var jo aabenbart til Fordeel for Collecteurerne. Dette er nu forbi — og jeg skal indrømme, at det er meget rigtigt, at det er det. Saa forbrede man, at deres Cautioner skulde forhøies omtrent til det Dobbelte; det er ogsaa meget rigtigt, at Staten er forsigtig og sørger for at faae tilstrækkelig store Cautioner; men Enhver, der veed, hvad det vil sige, at en Mand skal skaffe sig en ny Caution, veed ogsaa, at han ikke faaer den for Intet. Fremdeles er der berøvet dem en stor Fordeel derved, at Udskrivning

gen i mindre Dele end Halve og Kvartlodder ogsaa er betaget dem. Endelig har man pludselig for ikke længe siden forbudt dem at tage Skriverpenge for Halve og Kvartlodder. Hvormeget kan dette Tab beløbe sig til? For en Collection paa 500 Lodder tabes der i Skriverpenge omtrent 112 Rd. 48 ø. Hvor hensynsløst man i det Hele taget er gaaet frem mod disse Statens Forretningsmænd — det er jo ikke tilladt at kalde dem Bestillingsmænd — vil man kunne see deraf, at man i Februar 1867 pludselig formindskede samtlige Collecteurs Beholdning af Lodder; man tog saaledes t. Ex. fra en enkelt Collecteur 500 Lodder, skjøndt han havde Spillere til samtlige sine Lodder. Altsaa en Mand, som er Forretningsmand for Staten, som, for at bringe Noget ud af det, har været dygtig og har været om sig, ham gaaer man hen og straffer ved at fratage ham 500 Lodder, skjøndt han har affat dem alle. Og hvorfor gjør man det? Jeg kan ikke see rettere, end at det er, fordi man efterhanden opretter flere nye Collectioner. Og nu kommer man atter og vil tage en Deel Lodder fra en saadan Mand, Lodder, hvortil han ligeledes har Spillere. Dette forekommer mig dog virkelig at være noget saa Ubilligt, at vi vistnok ingenfinde have seet noget lignende her til lands. Skulde vi da ikke hellere opsætte den Foranstaltning, der her er Tale om, indtil vi kunne faae Forholdet ordnet til Efteraaret? Vilde dette ikke være mere retfærdigt? Er det ikke det Allerjæmpeste, at vi sige: Lad os opsætte dette Spørgsmaal nu, og lad os vedtage en Lov om dette Forhold til Efteraaret! Lad os, naar saa skal være, fordi det er urigtigt at lade dem have Frilodder, forhindre, at Collecteurerne faae et eneste Frilod; men lad os give dem en anstændig Betaling for deres Forretning og ikke ødelægge dem ved at oprette nye Collectioner paa 2 à 300 Lodder! Thi hvad vil Følgen blive deraf? Selvfølgelig, at hver enkelt Collection bestandig bliver mindre og mindre, at Collecteurerne faae usle Indtægter, og at de tilsidst blive tvungne til at boe paa